

לטייל

שתפתח ליי שביילי השכל עד שאכנס בתורתי הקדושה ואזכה לבנם ולטייל בתורתך הקדושה מחדר לתורתי ומפלאיין פלאיין ומחיבא לחיבא ומכית לעליה ומעליה לעליה

גליון מס' **7**
 כי תשא - ויק"פ
 תשפ"ג

תורה
לג
 ליקרמ קמא

גליון דו שבועי למטיילים בתורת רביה"ק בסדר התורה הזמנית

חיים של תורה

נקודות לחיים מ'התורה הזמנית'

מטהר טמאים ומטמא טהורים...

אין העולם כדאי להשתמש בה

בסוף תורה ל"ג עולה שאלה קשה: רבינו אומר במפורש שהתורה הצפונה, האור הגנוז, הוא גבוה כל כך, שאין העולם כדאי להשתמש בו. "אין העולם כדאי" זו לא רק המלצה, אלא אמירה שיש איזושהי סכנה לעולם אם יתגלה האור. דברי רבינו לקוחים מדברי רש"י על הפסוק המוזכר בדבריו באות ה', וירא אלוקים את האור כי טוב, שה' ראה שלא כדאי שישתמשו בו הרשעים, לכן הוא גנוז לצדיקים לעתיד לבוא.

אך מאידך, למרות שרבינו עצמו חוזר ואומר שאור התורה הזאת, ואף אורם של הצדיקים הגנוזים, אין העולם כדאי להשתמש בהם, בכל זאת הוא חותר כביכול בכל מהלך תורה ל"ג, להביא את גילוי האור הגנוז כבר כאן ועכשיו, בתוך הימים והמידות של העולם הזה. וכלשונו הקדושה בסוף המאמר, שעל ידי שכופף את ליבו לדעתו, יוכל להשיג את התורה הגנוזה, האור הגנוז והצדיקים הגנוזים.

זוהי נקודה יסודית שצריכה לימוד. מצד אחד כל התקווה והדרך לתכלית היא רק על ידי התגלות האור הגנוז, מצד שני העולם אין כדאי להשתמש בו, כלומר, יש סכנה בהתגלות האור שיכול ח"ו להזיק. ואם כן עלינו לבקש מהו השביל שמתגלה מתוך תורה ל"ג, שבו אותו אור יוכל להתגלות מבלי להזיק.

אור בלי גבול

לשם ביאור העניין, יש להקדים ולהסביר, מהו עניין חובת הזהירות בהתגלות האור

הגנוז, מדוע באמת האור הזה מסוכן ויכול להזיק לעולם, שבשל כך השי"ת כביכול הוכרח לגנוזו.

והנה, בתחילת הבריאה השי"ת רצה לגלות את טובו ואהבתו לבניו האהובים, שנאצלו ונפרדו מעצמותו יתברך. הטוב והאהבה המוחלטים בלי גבול ומידה היו מוכרחים להתגלות, אך מכיוון שאותו טוב בעצמו, אותה אהבה בעצמה, היא גופא שאותם בניו האהובים יכירו וידעו אותו יתברך - "בגין דישתמודעין ליה", דהיינו שההכרה והידיעה אותו יתברך היא גופא הטוב והאהבה של ה', אז הטוב שהיה גנוז בתוך האור האינסופי שנקרא 'אהבה שבדעת' הכריח את האור עצמו להצטמצם בתוכו.

אור האהבה שבדעת, אותה אהבה מוחלטת בלי גבול ומידה שהשי"ת אוהב את כל אחד ואחד מישראל, לו היה מתגלה בלי גבול בתוך העולם הזה, שבו יש מציאות של מידות וגבולות, אין ספק שהוא היה גורם ומושך את ההיפך הגמור מידיעת ה' והתקרבותם של בניו אליו. כל הבניין של השכר והעונש ומצוות התורה שעל ידם יכול להתקרב כל אחד, להכיר ולדעת את השי"ת, היה נעלם ונזנח מחמת התגלות אותה אהבה, ובכך דווקא מחמתה היה נופל על האדם עוביות וגשמיות כל כך, שגם אם האדם היה אוהב כביכול באהבה שבדעת, היא הייתה נסתרת ממנו בגלל רוב ההסתרה והגשמיות.

מוהרנ"ת בהלכות פורים משווה את אותה תורה, אותו אור הגנוז - אור האהבה שבדעת, לפרה אדומה שיש בכוחה מצד אחד לטהר טמאים מטומאת מת, מהטומאה הקשה מכל הטומאות, אך מאידך, היא גם מטמאת

טהורים. אם האור לא יורד לתוך כלים מתאימים הוא עלול להחריב ולרחק את האדם מהשי"ת ולא להביא אותו לתכלית שלשמה התגלה האור.

כי טוב - לגנוז

הלבושים והצמצומים של האור, נוצרים מתוך אותה אהבה בעצמה. בכדי שהאהבה המוחלטת לא תזיק ותרחיק את התגלות אותה אהבה בעצמה, היא כביכול מכריחה את עצמה להצטמצם.

הצדיקים, הם אלו שגם מגלים את התורה אך גם דואגים להסתיר ולצמצם את האור באופן שהוא יתגלה רק לטובה.

רבינו אומר שהצדיק הוא בבחינת "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו", הצדיק שמשגי בשלמות את אור האהבה שבדעת יותר מכל הצדיקים האחרים, הוא גם שומר על אותה דעת כך שהיא לא תתגלה בלי גבולות וכלים. הוא מוציא ומגלה תורה של ימים ומידות, התורה והעצות של הצדיק לא תמיד מאירים בגלוי את אור האהבה שבדעת, אלא התלמידים צריכים לחפש ולבקש את פנימיות תורתו, את האור שגנוז בתוך דבריו, את מה שלא נאמר בפירוש, כדי שביגיעה ובחיפוש הזה הם יבנו את הכלים, כך שגם כאשר יתגלה אליהם אור האהבה הם יהיו מוכנים וראויים לגילוי זה.

רבינו גם מוסיף ואומר, שהצדיקים הם אלו שאכן משיגים את התורה הגנוזה, הם בעצמם גם אותו אור גנוז, והם מראים באצבעם לאחרים, להם יש את הכוח לגלות לאחרים את האור באופן כזה שהעולם יוכל להשתמש בו בלי שום נזק!

יו"ל ע"י רשת הכוללים ליקוטי מוהר"ן שע"י ארגון "לטייל בתורתו"
 קו לסלסל בתורתו | טעמו וראו כי טוב ה' 04-627-73-13
 דוא"ל: LB046277313@gmail.com

שתי מדרגות התורה: האור וה'טוב'

וזהו: מה שמבואר בפסוק הסובב על הגאולה לעתיד (וכריה יד) 'וְהָיָה יוֹם אֶחָד יוֹדֵעַ לָהּ' אשר הוא לא יום ולא לילה, ופסוק זה קשה, כי בתחילה אומר שיתגלה 'יום', ואחר כך אומר שהוא 'לא יום', והביאור הוא שיתגלה האהבה הנקרא 'יום' שהרי כשהיא יורדת ומצטמצמת היא נקראת 'יום', כמו שכתוב: 'יומם וציהו ה' חסדו', אבל באמת היא גבוהה למעלה מכל הימים והמידות, היינו, התגלות התורה הפנימיות שהיתה צפונה מראשית הבריאה. כמו שכתוב: במעשה בראשית (בראשית א) 'וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב' שהאור בעצמו הוא דבר מאוד טוב, ואמר רבותינו ז"ל בדרשת הפסוק: (חגיגה יב) שהתאור "כי טוב" אינו רק על האור בעצמו, אלא גם על כך שצריך ליגנוז את האור, כי אור התורה הואת אין העולם כדאי להשתמש בה לבד, אלא רק על ידי הצדיקים הגנוזים שהאור מתגלה על ידם. והתורה הנגלית נקרא: 'טוב', שגאמר: (משלי ד) 'כי לקח טוב נתתי לך' דהיינו שהחלק הנגלה, שהוא החלק שניתן לעם ישראל ולא נגזז, הוא נקרא 'טוב', (עבודה זרה יב:) והחלק הפנימי הצפון נקרא: 'אור' שעליו נאמר שטוב לגנוזו, כמו שכתוב: (משלי ו) 'כי נר מצווה ותורה אור' והנגלה של התורה הם מצוות התורה (כדלעיל).

ויש גם בן צדיקים יחידים שהם צפונים ומוסתרים דהיינו שיש להם רובד נגלה ורובד נסתר, שהוא האור הגנוז, שאין העולם כדאי להשתמש בהם באורם הנסתר, כי אם על ידי אורם הנגלה, דהיינו הצמצומים של עצותיהם הקדושות; וצדיק נקרא: בבחינת הנגלה שבו "טוב" כמו התורה הנגלית שנקראת טוב, כמו שכתוב: (ישעיה ג) 'אמר צדיק כי טוב' שמחמת שזה גלוי אפשר לומר שהוא 'טוב',

[חגיגה שם] ונקרא: 'אור', מצד הנסתרות שלו, כמו שכתוב: (תהלים צו) 'אור זרוע לצדיק' שהאור זרוע וצפון בתוכו.

השלום של התורה והצדיקים

ובשיתוף גם הצדיקים הצפונים, וגם התורה הצפונה, אינו יתגלה שלום רב (כעין 'אור רב') בעולם, שיתחברו כל הפכים הכי קוטביים יחד, כמו שכתוב: 'וְגַר זָאֵב עִם כֶּבֶשׂ', שיהיה כביכול שלום אפילו בין הרע והטוב בעצמם; כי אז יתגלה האהבה שבדעת, הנקרא 'יום אחד יודע ל'ה', היינו האהבה שבדעת, שלמרות שהוא 'יום' אבל באמת הוא למעלה מכל הימים - 'אשר הוא לא יום ולא לילה', היינו, שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן ולמעלה מהמדות.

המידות שהם 'דעת' למידות הנמוכות

1. ואפילו במדות עצמן, דהיינו בתוך הזמן והמקום של העולם הזה, כל אחד לפי בחינתו ורום מדרגתו, הוא בחינת דעת לבחינת שותפותיה, למרות שהוא באמת מדרגת המידות, כמו שאמר חכמינו ז"ל: 'מה שעשתה חכמה עמרה לראשה (בעולם נמוך) עשתה ענווה עקב לבילותא (בעולם יותר גבוה) [מ"ד שה"ש]. נמצא, שאפילו בעולמות הנמוכים, המדרגה הפחותה של עולם היצירה, הוא בחינת דעת לעולם העשייה שמתחיל; נמצא, שכמו כן גם בין מדרגות בני האדם, יש אדם שאהבתו איש לו עם השם ותכונתו במדותיו ובין, הוא בחינת אהבה שבדעת ששומע מהזמן, ביחס האדם שהוא במדרגה פחותה ממנו.

וזה שכל אדם בייחס לחברו הנמוך, אפילו מידותיו הם גילויי האהבה שבדעת לחברו, מסביר את מה שאמר רבותינו ז"ל בעניין

הלימוד מפי הצדיק: (מועד קטן יז) 'כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו', כי הצדיק מגלה בתורתו את מידותיו שלו, אך בייחס לכל עם ישראל, זהו גילוי אהבה שבדעת. ועל כן אם הרב דומה למלאך ה' זכאות', היינו שבושה את יצרו, אינו הוא 'דומה למלאך ה' זכאות', כמו שכתוב בזהר: 'ברכו ה' מלאכיו גבורי כח' אין אינו דמתגברין על יצריהו וכו' כמבואר באריכות לעיל; כי על ידי זה שבושה את יצרו, אינו אותיות התורה בזמן ומצטרפין, אינו הוא בחינת 'עשה ושמע', כי עושה ובושה אותיות התורה, וזוכה למשמע קול התורה הנסתר והצפונה מלעיניו; ואם כן בנודאי מזה הרב, 'תורה יבקשו מפיהו' כי כל תורתו, אפילו הנגלות שלו, הם בבחינת אהבה שבדעת לכל העולם, כי בנודאי יודע הוא את התורה הצפונה, כי אפילו מדרגים גשמיים הוא מלמט אותיות התורה ועל ידי כך יש לו את כל התורה בשלמות, וכל נתיבותיה אצלו הם בשלום ושלמות.

לקבל מהצדיק מידות ולבקש גם את הדעת

וזה: 'כי שפתי כהן ישמרו דעת' כי הוא אינו מגלה את מה שבבחינת 'דעת' אצלו, 'בהן' - הוא בחינת חסד שהוא היום הראשון מכל הימים, והבחינה הזאת של הימים והמידות שלו 'ישמרו דעת' - היינו שיתגלה על ידי הרב הנה האהבה שבדעת, לא אותה אהבה שבדעת שלו, אלא גילוי של ימים ומידות שהוא לפי מדרגתו הנמוכה אהבה שהוא למעלה מהזמן, שהוא 'יום אחד יודע ל'ה' וכו' אבל באמת, ככל שהאדם יעלה מדרגה לדרגה, עליו לבקש את האור שגנוז וצפון אצל הצדיק, מה שלא התגלה לו עדיין, שהוא בבחינת נסתר אצלו.

פרענ' א'שאלה

שאלות מכוונות להתעמקות בתורה

עולם היצירה - מבואר בכלל השלישי (מ"י כללים) שבכל פעם שרבינו לקח לדוגמא איזה דבר מתוך כמה אפשרויות, כמו מצוות תפילין מכל המצוות, יש להבין למה דוגמא זו יש לה שייכות בדווקא עם כל המאמר כולו. ולכן גם בעניין מדרגות העולמות זה למעלה מזה, יש להבין למה רבינו תפס לדוגמא בדווקא את עולם היצירה הגבוה יותר מעולם העשייה ואת עולם העשייה שתחתיו ולא הביא לדוגמא עולמות אחרים.

טוב בעצמו מורה על כך שצריך לגנוז את הטוב הזה?
 תורה יבקשו מפיהו - לפי דברי רבינו, כל אדם שהוא נמצא במדרגה יותר גבוהה מחברו, גילוי מידותיו לחברו, יהיו אצל חברו הנמוך ממנו בבחינת דעת. ואם כן יקשה מדוע באמת צריך ללכת דווקא לבקש תורה מפי הצדיק הגדול, הלא לכאורה יהיה די ללכת אל החבר שהוא קצת יותר גדול במדרגתו, ועל ידי זה לבד ישיג האדם את האהבה שבדעת, ולמה מבואר מדברי רבינו שצריך ללכת דווקא אל הצדיק.

אין כדאי להשתמש בה - אם אור התורה הזאת לא כדאי להשתמש בו, מדוע רבינו חוזר ואומר כיצד כן אור התורה הזאת יתגלה גם עכשיו. הרי לכאורה זה יכול להזיק, וכן יש להבין למה באמת יש חשש וסכנה שהתורה הזאת תתגלה בעולם?
 את האור כי טוב - הנה מצד פשוט הפסוק מבואר שהאור בעצמו הוא טוב, ומצד שני דרשת חז"ל היא שהטוב הוא רק בייחס שצריך לגנוז אותו, והטוב בעצמו הוא כן מתגלה, וצריך להבין כיצד יכול להיות שהאור בעצמו הוא טוב ואף על פי כן אותו

בתחילת אות ג' במאמר, רבינו מגלה שיש שני מיני ימים, ימי טוב וימי רע. בדברי מוהרנ"ת מתגלה על פי העולה מתוך קשרי התורה, שישנם באמת שלושה מיני ימים הנמצאים בתוך סדר הזמנים בעולם הזה, והם מתחלקים באופן הזה: [א] ימי חול שהם קרובים ושייכים יותר ל'ימי רע'. [ב] ימים טובים מועדים וחגים שהם בבחינת 'ימי טוב'. [ג] שבת שהוא בבחינת יום אחד יודע לה', שלמרות שהשבת הינה אחד מימי השבוע, מאירה בה הארה שלמעלה מהימים והמידות. וזה לשונו הקדושה:

ימי החול - 'בימי החל יש שליטה לימי הרע, ועל כן צריכין אז לעשות כל המלאכות שהם בחינת בועת אפיך תאכל לחם. וכל העבודות והמלאכות שישראל עושין בימי החל שאז שולטין הימי רע, כלם הם בחינת תקונים וברורים כדי ללבן ולברר ולהוציא הטוב והקדושה המלבש שם, כי גם בתוך הימי רע מלבש טוב וקדושה כנ"ל רק שהוא נסתר שם בכמה לבושים כנ"ל.

כלליות שבת ויום טוב - ועל כן בשבת ויום טוב שהם בחינת ימי טוב ואין לימי רע שום שליטה בהם, על כן אז אסור לעשות שום מלאכה, כי אז נתגלה הטוב בעצמו ואין צריכין לברר. וכשעושין מלאכה כאלו נותנין שליטה עליו חס ושלום, לימי רע ששם צריכין ברור, כי עכשיו נתגלה הטוב בעצמו שאין שם ברור כלל.

חילוק בין יום טוב לשבת - אבל אף על פי כן עדין יש הפרש בין שבת ויום טוב, כי בשבת אין צריכין שום עשייה ועבודה כלל. על כן כל המלאכות אסורים בשבת, כי שבת היא בבחינת למעלה מהזמן, למעלה מהימים והמדות. יום טוב הוא יום טוב ממש בחינת ימי טוב הנ"ל, ועל כן אף על פי שאין לימי רע שליטה אז כי הם ימי טוב, ועל כן אסורים המלאכות ביום טוב, ועל כן יש מלאכות שצריכין לעשות ביום טוב והם מלאכת אכל נפש שהתירה תורה ביום טוב.

והנה, מדברי מוהרנ"ת עולה, שעיקר החילוק בין הימים השונים הוא בעניין המלאכות. ועיין בתחילת אות ב' שעיקר הגשמיית קשורה לעצם עשיית משא ומתן ומלאכה, ואכמ"ל.

ספר מלאכי פותח באהבת ה' הנצחית לעמו ישראל, לעומת חוסר האהבה ופגם הכבוד בעבודתם, "כן יכבד אב ועבד אדוניו, ואם אב אני איה כבודי". לאחר תיאור הבעיות הנהגתם מציג הנביא את יסודות הברית שנכתבה עם שבת לוי, ואת הנהגה האמתית של הרב הדומה למלאך:

(א) וְעַתָּה אֲלִיכֶם הַמְצִיחַ הַזֹּאת הַכֹּהֲנִים: (ב) אִם לֹא תִשְׁמְעוּ וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ עַל לֵב לִתֵּת כְּבוֹד לְשָׁמַי אֲמַר ה' צְבָאוֹת וְשִׁלַּחְתִּי בְכֶם אֶת הַמַּאֲרָה וְאֲרוֹתַי אֶת בְּרִכּוֹתֵיכֶם וְגַם אֲרוֹתַי כִּי אֵינְכֶם שֹׁמְרִים עַל לֵב: (ג) הַנְּנִי גַעַר לְכֶם אֶת הַזֶּרַע וְזֵרְתִי פָרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פָּרֶשׁ חֲגִיכֶם וְנָשָׂא אֶתְכֶם אֵלָיו: (ד) וַיְדַעְתֶּם כִּי שִׁלַּחְתִּי אֲלֵיכֶם אֶת הַמְצִיחַ הַזֹּאת לְהִיּוֹת בְּרִיתִי אֶת לְוִי אֲמַר ה' צְבָאוֹת: (ה) בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם וְאֶתְנֶם לֹו מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי וּמִפְנֵי שָׁמַי נָחַת הוּא: (ו) תּוֹרַת אֶמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ וְעוֹלָה לֹא נִמְצָא בְּשִׁפְתָיו בְּשִׁלּוֹם וּבִמְיִשׁוֹר הִלֵּךְ אֵתִי וְרַבִּים הָשִׁיב מֵעוֹן: (ז) כִּי שִׁפְתַי כִּהְיוּ יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מִלֵּאֲךָ ה' צְבָאוֹת הוּא: (ח) וְאִתֶּם סִרְתֶּם מִן הַדָּרֶךְ הַכְּשִׁלְתֶּם רַבִּים בַּתּוֹרָה שִׁחַתֶּם בְּרִית הַלְוִי אֲמַר ה' צְבָאוֹת:

נקודות להתבוננות בקשרי המאמר:

[א] בפסוקים מתוארת מארה של ברכותיהם של אלו שלא היו בבחינת מלאך ה' וכו'. האם המארה או הברכה לישראל קשורה לעניין 'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי'. ומזווית שונה, צמצום השפע בכדי שלא יקבלו הקליפות יותר מכדי חינום, האם ענין זה שייך גם בישראל כשאננם נוהגים כשורה?

[ב] הפסוק מתאר יראה מה' יתברך ויראה משמו: "ויראני, ומפני שמי יחנת". כיצד ב' חלקי היראה באים לידי ביטוי בתורה, וכיצד מתחבר הדבר לכלל המאמר "מי האיש החפץ חיים" המגיע בהמשך לקריאה "לכו בנים שמעו לי יראת ה' אלמדכם".

[ג] 'החיים והשלום' שהובטחו, האם הם קשורים לשלום ומישור שבו הלך עם הבריות, שעל ידם השיב רבים מעוון. ומאידך, האדם המשוקע במדור הקליפות והדרך שמשם יוכל לדבק עצמו בה' יתברך ולשוב בתשובה שלימה, האם יש קשר בינו לבין אותם רבים שהשיב מעוון?

דקדק בלשונו

קשרי התורה הטמונים בדקדוקי לשונותיו

בפירוש, מסתבר ביותר שרבינו פתח לנו פתח בתורה זו להבין גם את משמעותם של עולם העשייה ועולם היצירה.

קשה להתעלם מהאותיות הבולטות כל כך - כאשר לשון עשייה מופיע שוב ושוב בסוגיית 'עשה ושמע', בבחינת 'עושי דברו'. והנה עולם העשייה? עולם שבו עדיין לא רואה ולא שומע קלין מלעילא, אך גם מבלי לראות - עושה את דבר ה'. ונותר לנו לחפש את עולם היצירה - האם אולי הוא קשור ליצר המוזכר בתורה, ללב, ואם כן כיצד?

כמוכן, הדברים הללו אינם סותרים למה שהיה נדמה בתחילה, שישנם עולמות רבים, ושכני האדם עצמם נמצאים זה למעלה מזה, דבר היוצר דרגות שונות עד אין מספר. הדברים אינם אלא התחלה וכיוון חדש להבנת שלבי העבודה המתבארים כאן, ושלבי הגילוי של אורו יתברך הממלא כל עלמין וסובב כל עלמין.

הם התורה, כתב "כי התורה מדברת וכו' ובה ברא הקדוש ברוך הוא עלמין כמו שכתוב ואהיה אצלו אמון". האם גם שאר העולמות שייכים ומתבארים בתורה? ובכן, באות ה' מתאר רבינו את "האהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קודם הבריאה, שהיו ישראל עדיין בדעתו ובמחור". והנה, מוכן וגם מתבאר בתורה שאין הכוונה לעניין הנוגע רק לעבר, האהבה שבדעת חיה וקיימת גם עכשיו, וכמוכן תגלה במלוא יפעתה לעתיד לבוא. מה אם כן פירוש המילים 'האהבה שהיה קודם הבריאה'.

הדבר מוכרח ופשוט, שהכוונה היא למקום הגבוה יותר, הקודם לבריאה במעלה, והיינו עולם האצילות. גם מתבאר שהיא עצמה ההגדרה של עולם האצילות - כאשר היינו עדיין 'אצלו' בדעתו ומחורו. אם עניין עולם האצילות הוסבר למרות שלא הוזכר

באות ו', 'נמצא, שהמדרגה הפחותה של עולם היצירה, הוא בחינת דעת לעולם העשייה שתחתיו". לרבים מאתנו דיבורים אלו אודות עולם העשייה ועולם היצירה הגיעו כהפתעה. האם בכלל הזכרנו נושאים אלו עד עתה, וכיצד הם קשורים לעניין.

אך כך דרכו של רבינו, במילותיו המדויקות והמדודות, הוא מוביל אותנו לשוטט במרחבי תורתו הקדושה, מהיראש לסיפא ומהסיפא לירשא, ואף לחפש ולבדוק שמה החמצנו נקודה כלשהי בדרך.

כאשר מסתכלים היטב היטב, מוצאים שעניין העולמות סובב וממלא את התורה, גם אם לא קישרנו זאת מתחילה לדי העולמות הידועים 'אצילות בריאה יצירה עשייה'.

באות ב' כתב שצריך לדעת וכו' "ואיהו ממלא כל עלמין, וסובב כל עלמין". אחר כך כשהתחיל לבאר שהמידות

הפצת העלון

בחסדי השם רבים ומתרבים המתענגים על העלון, המופץ בקו הפצה עצמאי ומיוחד בכדי שיגיע לכל מקום בארץ בו חפצים לקבל את העלון וחברות נוספות. לשם ייעול מערך ההפצה אנו פונים בזאת לציבור לעדכן במערכת על הופעת העלונים, האם יש מספיק והאם שמים אותם במקום הנכון.

ניתן להשאיר הודעה בטלפון המערכת 046277313 בשלוחה 8 או באימייל המערכת lb046277313@gmail.com.

השמיעו קולכם

כאן המקום להזכיר שכלל הציבור מוזמן לשלוח מכתבים למדור 'אז נדבר' בעלון, מדור זה הוא הבמה לפניית הציבור והמקום לשיח על התורה הזמנית.

הגיע הזמן לקצור

המבחן הגדול והמרכזי לכלל לומדי 'לטייל בתורתו' - הגיע הזמן לחיות.

כפי שכבר פורסם - מאות בחורים ואברכים, חסידים ואנשי מעשה נרשמו ללימוד התורה הזמנית במשך חדשי החורף במסגרת פרויקט 'הגיע הזמן לחיות'. וכעת - הגיע הזמן לקצור, כאשר ברצות ה' **ביום ב' פרשת 'ויקרא'** יתקיים **המבחן הגדול** לנרשמי פרויקט 'הגיע הזמן לחיות'.

הנבחנים שיצליחו במבחן יקבלו את המלגות הנכבדות מוטענים בכרטיסי 'אידיש כארט'.

כלל חברי פרויקט 'לטייל בתורתו', האברכים, הבחורים והמגידי שיעורים ישתתפו גם הם במעמד הגדול, וגם להם הזכות שהיא חובה לעמוד בס"ד במבחן כללי זה.

שיחות

אמר שידוע כל הצדיקים שהיו מאדם הראשון עד עכשיו מאיזה מקום היו, ומאיזה מקום הם אומרים תורה, ובאיזה מקום נשארו בשעת הסתלקותם. והתחיל לחשב, הבעל שם טוב זכרנו לברכה מבינה, והמגיד זכרנו לברכה מחכמה, אף על פי שבינה למטה מחכמה אף על פי כן היה אומר תורה מאותה הבינה שהיא למעלה מחכמה. רבי ברוך זכרנו לברכה מבינה שהיא למטה מאותה החכמה, אבל אני אומר תורה ממקום שהוא למעלה מאלו המקומות, ואפילו אם בא אצלי תורה מאלו המקומות, איני רוצה בהם, כי אני רוצה רק חדשות. ואמר שהוא מקבל תורה ממקום שלא קיבל שם שום אדם מעולם. (חיי מוהר"ן)

כפיית היצר

המידות - מה הם? בתחילת התורה רבינו אומר שכל אחד צריך לבקש את השלום במידותיו. כלומר, לכל אחד יש מידות, רחמנות, כעס, עצלות, זריזות, שמחה ועצבות, אהבה וכו'. כלומר המושג 'מידות' - הם מידותיו ותכונותיו של האדם.

ואלו בהמשך התורה באות ג' והלאה המידות נהיים מידות התורה, ומפרט רבינו: כי התורה מדברת מאהבה ויראה ושאר המידות.

נמצא אם כן שיש קשר בין מידות האדם למידות התורה. וצריך להבין מה הכוונה "מידות התורה", יש לתורה מידות? הרי המידות הם תכונות, מה שייך תכונות בתורה? אלא הכוונה היא שכמו שיש באדם תכונות, כמו כן כל המציאות של התורה, הוא הנהגת השי"ת. לפי זה, נוכל לומר שכל התכונות שיש באדם, קיימים כביכול במציאות הנהגת השי"ת, כלומר התורה.

והנה רבינו לא פירש לנו במפורש מהם כל מידות האדם, ובוודאי הם דברים הנודעים שכל אחד יכול להתבונן בעצמו וכפי המבואר בספרי המוסר, אולם בכל זאת במידות שאותם רבינו הזכיר במפורש, בוודאי יש בהם כוונה.

כשנשים את לבנו אילו מידות הביא לנו רבינו בפירושו, נמצא למשל את המושג 'מלכות'. רבינו אומר שמלכותו בכל משלה. (בהוספות של מוהרנ"ת בסוף.)

כשנשים את לבנו היכן עוד יכול להתרחב בתורה ל"ג המושג 'מלכות', נמצאו במה שאמר רבינו שהרשעים הם ברשות לבם, אבל הצדיקים לבם ברשותם. ולפי זה יתבאר לנו שהמושג כפיית היצר, זה שהאדם יש לו מידה של מלכות וממשלה, שאתה יכול למשול על לבך ולכפות את יצרך!

וכיון שהגענו לכך, התבאר לנו שיש תכונה כזו אצל האדם, שיונקת את שורשה מן התורה, מן הכח שיש לתורה עצמה לכפות את הקליפות. כי התורה בעצמה מושלת בכוחה על הקליפות.

ואם כן יש לשאול, הרי רבינו אומר שמידות התורה יכולים להעלים בתוך לבושי הקליפות, והעצה היא כפיית היצר. ולכאורה, אם גם זו חלק ממידות התורה כח גבורת כפיית היצר, א"כ איך שייך לכפות את יצר?

אלא שאפשר לומר, שהוא גופא הגילוי העצום הנמשך מאהבתו של השי"ת לבניו, שמכח אהבה זו, המשיך בכל אחד מ ישראל כח עצום כזה, שיש באפשרותו לכפות את יצרו בכ"מ שהוא, באיזה מציאות של קליפה והסתרה, בכל מצב ובכל מידה. בין העכו"ם, במשאו ומתנו, בנפילה לכפירות ח"ו וכו', על הכל תמיד יש בכוחו לכפות את יצרו. וזהו העניין שמלכותו בכל משלה, וממנה נמשך החיות לכל העולמות. כי היא, המידה הזו מושלת בהם.

הכח הזה שנמצא בכל יהודי, הוא המגלה את אהבתו העזה של השי"ת לעם ישראל, שמחמת זה שתל בהם את הכח הזה.

זהו גילוי הארת עטרת יסוד אבא, במלכות, ולחוף לגמרי בפורים.

השי"ת יעזרו!

ר' הלל פרידמן

ישר כח על קונטרס החידושים הנפלא. ראיתי שכמה מהכותבים התייחסו למצוות תפילין שהוזכרה בתורה, וביארו בכמה אופנים את שייכותה לתורה ל"ג. מתוך הדברים הכתובים שם התעוררתי להבין דבר נוסף.

הנה, יש בתפילין דין מיוחד של כתיבת הפרשיות כסדרן, והיה נראה לי לומר לאור מה שהסבירו הלומדים שפרשיות התפילין שבתוך הבתים, הם ממש בחינת אותיות התורה שבתוך הלבושים. והנה אחר כך האותיות מתגלים בחוף בבחינת אותיות בולטות ומצטרפות. ויש לומר שבשביל הכוח הרוחני הזה, שגורם לצירוף וסידור האותיות, לכן צריכים שהאותיות שבפרשיות יכתבו דווקא כסדרן!

חזקו ואמצו,

בנימין ק.

דבר המערכת:

נודה בזאת על התגובות החמות והמחזקות שנשלחו למערכת אודות הקונטרס המופלא 'לחדש בתורתו', אשר בס"ד הוסיף רבות לחיזוק ועידוד העמל והחיידוש, וכבוד תורת רבינו. 'חמרא למריה וטיבותא לשקיה', והמברכים יתברכו ויזכו לסלסל ולחדש ולהגביר חיל בתורתו.

הערות חידושים פניות ובקשות יתקבלו למדור עד 200 מילים בלבד!